

# РЕШЕНИЕ

№ 5444

гр. София, 14.10.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,**  
в публично заседание на 14.07.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска**

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3852** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, офис № 309, представлявано от Г. И. М. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-1204-000225 от 11.02.2020 г., издадена от И. А., на длъжност началник отдел към ОДМВР С., отдел Охранителна полиция ОДМВР С., с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. „н“ от ЗДвП - временно спиране от движение на моторно превозно средство за срок от 1 месец.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, като издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочи, че в обжалвания акт не се съдържат фактически основания за издаването му, представляващо нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Твърди, че водачът на товарния автомобил не е нарушил въведената с пътен знак В-4 забрана, тъй като управляваното от него МПС било с маса 10 тона. Посочва още, че въведената временна забрана и съдържанието на пътния знак не е свързана формално с категорията на регистрацията N3 или с вида на самото ППС. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. Претендира разности по делото.

Ответната страна – И. А., на длъжност началник отдел към ОДМВР С., отдел

Охранителна полиция ОДМВР С., чрез процесуалния си представител юрк. Р., оспорва жалбата и счита издаденият акт за правилен и законосъобразен. Претендира разности по делото, като на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК е направил възражение за прекомерност на претендираното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт - Заповед № 20-1204-000225 от 11.02.2020 г., издадена от И. А., на длъжност началник отдел към ОДМВР С., отдел Охранителна полиция ОДМВР С. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „н“ от ЗДвП – временно спиране от движение на моторно превозно средство за срок от 1 месец.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че жалбоподателят е допуснал управлението на МПС - т.а „Волво ФХ 12 420“ с рег. [рег.номер на МПС] с максимална маса 26 000 кг., кат. N3, собственост на [фирма], от водач Х. Х., който на 10.02.2020 г., около 16.32 часа на АМ Х., 32 км., посока на движение към [населено място], навлязъл след знак за временна забрана за движение на товарни автомобили над 12 тона, въведена с пътен знак В-4 в изпълнение на Заповед № РД-11-1496 от 16.12.2019 г. издадена от АПИ. За посочено нарушение на чл. 6, т.1 от ЗДвП е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 95340 от 10.02.2020 г.

Въз основа на съставения АУАН е иззето свидетелството за управление на МПС №[ЕИК] на жалбоподателя. Съставеният АУАН е връчен лично на нарушителя, подписан е от него без възражения и въз основа на него е издадена и процесната ЗППАМ. Съставено е и НП № 20-1204-000260 от 21.02.2020 г.

По делото са представени като доказателства и следните писмени доказателства: свидетелство за регистрация на процесното ППС, част I където за дата на регистрация е посочено 02.11.2004 г., в графа „F1“ е посочена технически допустимата маса – 26000 кг., в графа „G“ е показана масата на превозното средство – 10091 кг. Представена е и разпечатка от заявление за промяна на регистрация № 194134088927 от 30.04.2019 г. за т.а „Волво ФХ 12 420“ с рег. [рег.номер на МПС], като е посочено, че същият е от категория N3, маса на ПС в движение 10091 кг., с технически допустима максимална маса 26000 кг.

Приобщени към доказателствения материал по делото са и заповед № РД-11-1496 от 16.12.2019 г. издадена от АПИ, копие на протокол от 18.05.2018 г. и чертеж на обходен маршрут за тежкотоварни ППС движещи се в посока В., с технически допустима максимална маса над 12 тона при ПВ „В. река“ при км. 30+260 – дясно платно.

Видно от заповед № 81213-515 от 14.05.2018 г., министърът на вътрешните работи е определил основните структури на МВР, които да осъществяват контрол по ЗДвП, като в т. 2.5 са посочени началниците на отдели „Охранителна полиция“ при СДВР/ОДМВР. В тази връзка по делото са представени и заповеди № 517з-51 от 05.01.2018 г.; № 517з-1524 от 09.12.2016 г., с които директорът на ОДМВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП,. Представена е и Заповед № 8121К-6200 от 27.07.2017 г., ведно с акт за встъпване в длъжност на И. А..

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

По валидността на акта:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4 и т. 5, б."а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на служби за контрол по този закон, с оглед на тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи/ чл. 165, ал.1, т.1 от ЗДвП/. В конкретният случай за доказване на компетентността на органа наложил процесната ПАМ, ответникът е представил Заповеди № 517з-51 от 05.01.2018 г. и № 517з-1524 от 09.12.2016 г., с които директорът на ОДМВР е делегирал правомощията си /делегирани му от министъра на вътрешните работи със по налагане на ПАМ по чл. 171, т.1 от ЗДвП и на началник отдел по „ОП" – ОДМВР. С оглед на горното съдът намира, че оспорваната заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването му, с оглед на което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт.

Жалбата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на 171, т. 1 б."н" от ЗДвП. /отм. - ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 07.07.2020 г., но действаща в процесния случай, в редакцията ѝ - ДВ, бр. 9 от 2017 г., в сила от 26.01.2017 г./, Предвидените в чл. 171, т. 1 от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК. Целта на принудителната административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б "н" от ЗДвП е да се постигне преустановяващ ефект спрямо деяние, съставляващо административно нарушение. В конкретния случай на оспорвания е съставен АУАН за нарушение на чл. чл. 6, т.1 от ЗДвП. Предмет на настоящото производство обаче не е наличието или не на състав на нарушението по чл. 6, т.1 от ЗДвП, а наличието на

материалните предпоставки по чл. 171, т.1, б "н" от ЗДвП за налагане на принудителната административна мярка. Цитираната норма гласи, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно спиране от движение на пътно превозно средство на собственик, който управлява или допуска управлението на моторно превозно средство от водач в участък от пътната мрежа с въведена временна забрана за движение извън населените места - за срок три месеца.

Посочената правна норма визира като субект, на който може да бъде приложена ПАМ в очертаната хипотеза е собственикът на МПС.

В процесния случай, административният орган е наложил ПАМ на собственика на МПС - [фирма]. Доколкото собственик на МПС е юридическо лице, ПАМ е наложена в хипотезата на предложение второ на чл. 171, т. 2, б. "н" от ЗДвП - на собственик, който допуска управлението на моторно превозно средство от водач в участък от пътната мрежа с въведена временна забрана за движение извън населените места.

За да е налице фактическият състав на чл. 171, т.1, б "н" от ЗДвП /ДВ, бр. 9 от 2017 г., в сила от 26.01.2017 г., изм. - ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г./ следва кумулативно да са налице следните предпоставки: 1./ собственик, който е допуснал управлението на моторно превозно средство от водач в участък от пътната мрежа с 2./ въведена временна забрана за движение извън населените места - за срок един месец Съдът намира, че при издаване на процесната ЗППАМ са спазени изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати нарушения на процесуалния закон.

В настоящия случай с оглед събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира, че не се установява да е налице втората предвидена в условията на кумулативност предпоставка на чл. 171, т.1, б "н" от ЗДвП, а именно не е нарушена въведена временна забрана за движение извън населените места, въведена с пътен знак В-4.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му. По делото от страна на жалбоподателя са ангажирани доказателства, а именно свидетелство за регистрация на процесното ППС от 02.11.2004 г., представено и към дата на проверката и от което е видно, че, процесният товарен автомобил е с показана маса на превозното средство – 10091 кг., т.е маса която не надвишава въведената с пътният знак забрана за движение по пътищата извън населените места.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед по отношение на оспорвания не са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т.1, б "н" от ЗДвП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена при неправилно приложение на материалния закон и несъобразена с целта на закона.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за незаконосъобразна, а жалбата на ЕТ „В.-П. М.“ срещу нея следва да бъде уважена, като основателна.

По разноските по производството:

При този изход на делото жалбоподателят има право на разноси съобразно разпоредбата на чл. 143, ал.1 от АПК и които му се дължат, с оглед своевременно заявеното искане в тази насока.

Неоснователно е направеното от ответната страна възражение за прекомерност на заплатеното от страна на ищеца адвокатско възнаграждение по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл.8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес за дела по Закона за Министерството на вътрешните работи се дължи възнаграждение в размер на 400 лв., в който размер е и заплатеното адвокатско възнаграждение.

При това положение на основание чл. 143, ал.1 от АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателят сумата от общо 450 лева – 50.00 лева за заплатена държавна такса и 400 лева адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-1204-000225 от 11.02.2020 г., издадена от И. А., на длъжност началник отдел към ОДМВР С., отдел Охранителна полиция ОДМВР С., с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. „н“ от ЗДВП - временно спиране от движение на моторно превозно средство за срок от 1 месец.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, офис № 309, представлявано от Г. И. М., сумата от 450.00 /четиристотин и петдесет/ лева, представляващи разноси по производството.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: